

Maria Kuutti

PELI ON
ALKANUT,
IIDA!

ONNENPOTKU 1

Kuvittanut Elina Jasu

Karisto
Hämeenlinna

Kiitos Suomen Kulttuurirahaston
Etelä-Savon rahastolle ja
Etelä-Savon Taikelle työni tukemisesta!
– MK

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto
/ Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Kuvitus © Elina Jasu
ISBN 978-951-1-43803-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

YKSI

Maailmassa on monta mukavaa asiaa, mutta jalkapallo on niistä paras.

Hengitin syvään vastaleikatun nurmen tuoksua. Tuomari puhalsi pilliin aloituksen merkiksi, ja peli imaisi minut mukaansa.

Oli kulunut vasta kaksi minuuttia, kun jo aavistin maalin mahdollisuuden. Laukaisin ulkosyrjällä kahdestakymmenestä metristä, ja vaikka maalivahti yritti hapuilla palloa käsiinsä, hän oli myöhässä. Maali!

Tuuletin villisti ja oioin kapteeninnauhaani.

Imin itseeni voimaa katsomosta, joka kannusti:

– Iida! Iida! Iida!

– Iida!

Luokkakaverini Leevi havahdutti minut haaveistani.

– Niin?

– Mä kysyin, mikä on sun paras tulos, Leevi sanoi.

– Varmaan 5–0, muistelin. – Meidän joukkue oli

liekeissä sillä välitunnilla ja lauoin itsekin kolme maalia.

– Häh? Puhutko sä nyt taas jalkapallosta? Leevi kysyi nauraen.

Nyökkäsin. Leevi ei ilmeisesti ollut puhunut.

– Mä kysyin sun tulosta urheilukeskuksen frisbeegolfradalla.

– Ei aavistustakaan, myönsin.

Leevi kertoi, että hänen paras tuloksensa oli +2.

– Lähdetkö joku kerta viskomaan kiekkoja mun kanssa? Leevi ehdotti.

Mistä nyt tuuli? Leevi oli meidän luokan suosituin poika emmekä ikinä viettäneet vapaa-aikaa yhdessä.

– Ehkä joskus, vastasin mahdollisimman epämääräisesti.

– Ok, Leevi sanoi ja kumartui sitten tonkimaan reppuaan.

Oli syyslukukauden ensimmäinen päivä. Olisin mieluusti jatkanut vielä kesälomaa.

Luokkaamme laahusti uusi tyttö, joka katseli hetken eksyneen oloisena ympärilleen. Sitten hän hoksasi vapaan pulpetin ja istahti paikoilleen.

Käännyin parhaan ystäväni Rozalian puoleen.

– Kuka tuo on? kuiskasin ja nyökkäsin tyttöä kohti.

Rozalia kohautti harteitaan.

Huomasin, että ystäväni näytti paljon iloisemmalta kuin me muut.

– Ei kai koulun alkaminen nyt noin kivaa ole? kysyin.

– On se! Rozalia sanoi ja virnisti.

Sitten hän suoristi pulpetillaan olevan lyijykynän ja laittoi kätensä odottavaisena ristiin.

Leevi oli vihdoon löytänyt repusta sen, mitä oli etsinyt, ja läimäisi rutistuneen paperinpalan pulpetilleni.

– Mikä tämä on? kysyin.

– Lue, Leevi sanoi ja tökkäsi paperia.

”Tervetuloa tyttöjen jalkapalloharjoitukseen urheilukentälle maanantaina klo 18!”

– Mistä sinä tämän löysit?

– Paikallislehdestä, Leevi virnisti. – Nyt sulla on vihdoin mahdollisuus pelata jalkapalloa ihan tosisasi.

Rozalia kurkotti kaulaansa nähdäkseen tekstin paremmin.

– Tulethan sinäkin mukaan? kysyin Rozalialta.

Mutta juuri silloin opettajamme, liki eläkeikäinen vanhus, asteli luokkaan. Toisin kuin minä, Rozalia oli tosi hyvä koulussa eikä halunnut yhtään negatiivista Wilma-merkintää, joten keskustelumme loppui siihen.

Ope esitteli uuden tytön Kanervaksi ja jauhoi sitten jotain tämän vuoden englannin jutuista. En malttanut kuunnella, sillä minulla oli tärkeämpää ajateltavaa.

Voisiko haaveeni vihdoinkin toteutua? Tulisiko meidän pikkukaupunkiin oma jalkapallojoukkue tytöille? Se olisi kyllä aikamoinen onnenpotku!

KAKSI

Kello soi välitunnin alkamisen merkiksi. Koska jaliskenttä oli pienempien oppilaiden käytössä, suuntasimme Rozalian kanssa keinoille juttelemaan.

Potkaisin vauhtia ja käännysin Rozalian puoleen:

– Tulethan sinäkin?

– Minne? Rozalia kysyi ja tuntui heräävän haaveistaan.

Kaivoin taskustani Leevin leikkaaman ilmoituksen, ja Rozalia kohautti harteitaan:

– Voinhan mä tulla.

Rozalia oli kyllä hyvä ystävä! Vaikkei hän ollutkaan yhtä hulluna jalkapalloon kuin minä, hän suostui pelaamaan melkein aina, kun pyysin.

Olin itse potkinut jalista siitä asti, kun pysyin pystyssä. Silloin minulla tosin oli vain pehmo-pallo, joten en saanut kovin paljon tuhoa aikaiseksi. Toista oli myöhemmin, kun sain minikokoisen nahkajalkapallon. Niinä vuosina kodissamme

kuului toistuvasti särkyvän lasin ääni ja sitten minun pieni pahoitteluni: ”Huspis.” Sen jälkeen sain minikokoisen maalin, johon saatoin harjoitella potkujani, kunhan vain pysyin pihalla.

Vaikka treenasin jalkapalloa kotona ja välitunneilla, en kuulunut vielä mihinkään joukkueeseen. Paikkakunnallamme oli meidän ikäluokalle vain yksi joukkue, ja siinä pelasi pelkästään poikia – myös isoveljeni Eemeli.

Aiemmin en halunnut mistään hinnasta pelata pelkkien poikien kanssa. Sitten kun olisin uskaltanut mukaan, Eemeli väitti, että idea oli huono.

Ehkä Eemeli oli oikeassa, eikä meidän kannattanut pelata yhdessä, sillä riitelimme paljon enemmän kuin aiemmin: Eemeli tykkäsi neuvoa minua kaikessa, ja minua taas jatkuva opettavaisuus ärsytti. Nykyään Eemelin kanssa tuntui samalta kuin olisi ollut koko ajan koulussa.

En oikein ymmärtänyt, mikä veljeäni vaivasi, mutta toivoin, että se olisi ohimenevää.

KOLME

– Tuliko teidän luokalle uusia tyyppejä? Eemeli kysyi ensimmäisen koulupäivän iltana mutustuaessaan leipäänsä.

– Joo, joku Kanerva.

Eemeli nyökkäsi.

– Meidän luokalle tuli livo.

– Millainen se on? kysyin.

Eemeli kohautti harteitaan.

– Ihan tavallinen. Se alkaa pelata meidän joukkueessa, Eemeli sanoi.

Tässä kohtaa olisin voinut kertoa Eemelille, että minäkin alkaisin pian pelata jalista. Pidín asian kuitenkin omana tietonani, sillä halusin nähdä Eemelin iloisen yllättyneen ilmeen, kun hän huomaisi minut kirmaamassa ympäri jaliskenttää.

Iltapalan jälkeen muistin, että tarvitsin varusteet treeneihin, joten kävin tutkimassa varastoa. Siellä haisi samalta kuin syksyllä metsässä. Vedín syvään